

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XI. évf. 10. szám

2006. OKTÓBER

Ki tartja fenn az Egyházat?

Természetesen a Szentlélek. Kegyelmet, hitet, erőt ad, közvetít a spirituális Egyháznak. Ez az Egyház azonban a teremtett világban létezik, működik, él. Ehhez anyagi javakra van szüksége, borra és kenyérré (ostyára), gyertyára és tömjénre - meg ami piaci szemmel nézve még sokkal jelentősebb: világításra és fűtésre, templom és plébánia karbantartására, papok és alkalmazottak életfenntartására. Mindez előteremthető természetben vagy pénz közbeiktatásával: lehet virágot hozni az oltárra vagy pénzt adni a megvásárlásához. Egyet nem lehet: Itt e világban, ahol test és materiális dolgok béklyóznak, semmibe venni bizonyos anyagi javak szükséges voltát.

Hogy hogy oldották meg ezt az őskeresztények, arról jó néhány patrisztikus irat, de főként az Apostolok Cselekedetei nagyon szépen tudósít, érdemes fellapozni. (Emlékeztetőül: *A hívek mind összetartottak, közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták...*) Nagy Konstantinnal aztán nagyot változott a világ. Megszűnt a keresztényüldözés, a kereszténység bevett vallás lett, sőt, néhány emberöltővel később államvallás a birodalomban. Naivság lenne azt hinni, hogy az egyházat ingyen támogatta császár, király, állam. A jobbágyokat egyházi tized fizetésére kötelezték, az egyházat ennek fejében feudális szolgáltatásokra. A kegyúr védett, támogatott - és diktált.

Újlak kegyura az első néhány változatos évtized után Buda városa, majd jogutódként Budapest székesfőváros lett. A magisztrátus anyagiakkal biztosította a plébánia működését, de döntő szava volt a plébános megválasztásában is, a város képviselője ott ült a szentmisén a szentélyben, a sekrestye-kijáró melletti díszes padban. Ezt a rendszert az első világháború utáni véres felfordulás ingatta meg, ekkor döbbent rá az Egyház, hogy fennállásának anyagi alapját tagjaitól, a hívektől várhatja. Sőt, 1926-tól kötelező jelleggel el is várta tőlük, egyházi adó formájában.

Nálunk a kommunizmus lehetetlenné tette a kötelező egyházi adót. Helyette a hatalom csurrantott minimális „kongruát” és olykor talán mást is; a világi hatalom egyfelől nyíltan konfrontálódott az egyházzal, másfelől igyekezett azt az anyagiak porázásával is felügyelete alatt tartani. Különben is, gondolták, már csak átmeneti idő kérdése, hogy vallás és egyház a semmibe oszoljék...

A mai társadalmi-politikai helyzetben az egyház viszonylagos függetlenségét élvez a politikai hatalomtól. Ennek a szabadságnak velejárója, hogy támogatás is vékonyan cseppen. (Iskola, kórház, műemlékek fenntartásáról most nem beszélünk, hiszen az az az egyház társadalmi feladatokat lát el.) Az állam nem szól bele a püspökök kinevezésébe, de nem is biztosít nekik feudális kiváltságokat. Miénk a püspök, a templom, az Egyház - csak éppen tudnunk is kell fenntartani. Ahhoz, hogy Krisztus egyháza a világban létezhesse, hogy a kegyelmet közvetíthesse, működésének anyagi feltételeit is biztosítani kell. Nekünk, a tagjainak.

Sz. J.

Boldog Salkaházi Sára

Szeptember 17-én Budapesten a bazilika előtt bíboros érsekünk méltó ünnepélyességgel boldoggá avatta Salkaházi Sára szociális testvért.

Azt hittem, hogy a tehénparádé felemelő emlékeiből fel sem ocsúdott emberek talán fel sem fogják az ünnep jelentőségét, hogy hazánkban 923 éve volt legutóbb hasonló lélekemelő nap. Meglepődve tapasztaltam, hogy a bazilika előtti tér megtelt, mint augusztus 20-án, és az áhítat örömteli éneke zengett körös-körül.

Akkor, augusztus 20-án a természet nem engedte, hogy szín pompás fények emlékével záródjon az ünnep, pusztító viharral zárult a nap. A szeptember 17-i lélekemelő ünnep után a hazugság vihara söpörte el az ünnepélyes pillanatok magasztos emlékét.

Bizony, Sára testvérünk életpéldája hiába volt maga a fény, a hideg Dunában lelte halálát a sötétség gyilkos golyója által. Megkapó élmény olvasni Sára testvér naplóját, hogyan jutott el életigenlő lelke a mártíromságot vállalni tudó életszentségig.

„Uram, Istenem, mivel szolgáltam rá jóságodra?” - „Indulatos, heves, ideges, szenvedélyes vagyok, pedig szeretlek téged!” - „En hűséges akarok lenni és maradni mindhalálig...” - „Kevésben hűnek lenni nagyon nehéz...” - „Könnyen tudok szeretni. A szeretetet az Úr adta nekem. Mennyivel nehezebb azoknak, akik nehezen tudnak szeretni!” - „Igen, a szegénység az még elviselhető, és nem távolít el Istentől, de a nyomor megöli a testet és a lelket. Szegény, szegény emberek!” - ...”úgy éreztem, a támadókért is kell imádkoznom... Talán az értük mondott röpke fohász szerez nekik irgalmat!” - „A gyűlölet gyászba, fájdalomba dönt. A szeretet könnyet töröl, megvigasztal.” -

Ilyen lelkület vezette boldog Sárát a szegények könnyeinek letörlésére és az üldözöttek megmentésére, kikért életét áldozta. A szemtanú így látta egy szeretetben égő fátyla utolsó villanását:

„Mielőtt a Duna-parton a sortűz eldőrdült volna, egy alacsony termetű, rövid, fekete hajú nő valamilyen megmagyarázhatatlan nyugalommal kivégzői felé fordult... majd letérdelt, és égre emelt tekintettel nagy keresztet vetett magára.”

Boldog Salkaházi Sára, imádkozz hazánkért, hogy a megmentő szeretet váltsa fel a harag és a gyűlölet zavarodottságát!

Uduvardy László

Boldog Sára testvér himnusza

Rábízott az Úr talentumot ezret,
Szóval és tollal új kincseket nyert meg,
Színes életét, világ forgatagját
Elhagyja mégis.

Szegények között népet fölemelve
Testvéreként vigyáz minden üldözöttre,
Krisztus szerelmét áradón árasztja
Sötét időkben.

Őhozzá siet beteg, asszony, gyermek,
Szeretetével kőszíveket nyert meg,
Életét osztja, Krisztus nyomába ment.
Életeket ment.

Testét sodorja jeges Duna árja,
Búzamagként hullott jeltelen sírjába,
Máskor lettél áldott áldozattá,
Testvérünk, Sára!

Boldog gyökérből fakadjon az élet,
Egy szívvel kérnek testvéreid téged,
Mi is küldessünk szentül e világba,
Testvérünk, Sára!

Szentháromságnak örökös dicséret,
Ő adott nekünk, boldog Sára, téged,
Ő igazítsa nyomdokodba léptünk -
Járj közben értünk! Ámen.

IGE-IDŐ

„Bátorság, egész népe az ország-
nak - mondja az Úr. Dolgozzatok!
Hiszen én veletek vagyok! – mond-
ja a Seregek Ura.” (Agg 4, 2b)

Aggeus próféta által üzen ily
módon Isten József főpapnak, és
a templom újjáépítésére biztatja az
embereket.

A mi templomunk Újlakon áll és
évről-évre szépül. Pályázatok se-
gítségével, a mi adakozásunkkal,
Isten áldásával. Szükségesnek tart-
juk szinte erőnkön felül

is hozzájárulni a felújítá-
shoz, az állagmeg-
óváshoz. Szívügyünk,
hogy Isten háza, ahol
az Oltáriszentséget
őrizzük, méltó legyen
a Szenthez.

De tudjuk, hogy az
Úrnak nem a külsősé-
gek fontosak. Mi a
helyzet velünk, a
Szentlélek temploma-
ival? Bátrak vagyunk
ezt a templomot kar-
bantartani, felújítani?

Dolgozunk
ennek érdekében? Szépítjük, gon-
dozzuk? Megfürdünk-e gyakran a
szentségekben? Megtisztulunk-e a
közösség szeretetében? Kapcsoló-
dunk-e egyáltalán a Test többi
tagjához? Építkezünk-e a már
meglévő eredményeinkre? Méltó
lakhelye vagyunk-e Isten Lelkének?

Ha nem, még nem késő elkezdni.
Az alapok biztosak, a cél adott, a
siker biztos. Mert velünk van a Se-
regek Ura.

Júlia Erika

Kollmann Ferencné

Újlaki arcok

Mire is jó egy plébániai nyugdíjasklub? Arra is, hogy az
összejövelesek résztvevői lelki-szellemi tudásban és
élményekben gyarapodjanak. De arra is, hogy kibeszélgessék
magukat azok, akik napjaik nem kis részét töltik magányosan a
négy fal között. Ezért is sajnálja Kollmann Ferencné Erzséni, hogy
míg az újlaki nyugdíjas klub egyfelől elköltözések, egészségügyi
gondok miatt erodálódik, addig másfelől nehezen
szánják rá magukat mások, hogy jelenlétükkel, részvételükkel

színesítsék a közös programokat. Ő maga három éve jár el az összejövelekre,
éppen annak a Sárika néninek a hívására, aki most lakásgondok miatt volt kényte-
len elköltözni Újlakról.

Kommendovics Erzsébet éppen háromnegyed évszázaddal ezelőtt Székesfehé-
váron született. Ügyvéd édesapja az első világháború hadirokkantja és az egyház-
megye jogtanácsosa volt. Ám Erzsébet már néhány hónaposan elvesztette édesap-
ját, és félig-meddig édesanyját is, aki a veszteség hatására hosszú évekre fekvőbe-
teg lett. Az elsőszülött fiú hadiárva-intézetbe, a lányok pedig különböző rokonokhoz
kerültek. Erzsébet nevelőszülei sem éltek sokáig; amikor a kislány 14 éves korára
ismét magára maradt, szerencsére anyjához költözhetett, aki időközben kikerült a
kórházból, sőt, férjhez is ment.

A szatmári irgalmas nővéreknél elvégzett elemi iskola után Erzsébet leánygimná-
ziumba, majd '45 után kereskedelmi középiskolába járt. A „felszabadulástól” kezdve
osztályellenségnek tekintették, ezért a tanulásban és munkája során ismételtlen há-
trányok érték. Érettségi után került Budapestre egy kereskedelmi vállalathoz, és
ment férjhez 19 évesen ahhoz a Kollmann Ferenchez, akit még a fehérvári iskolá-
ban ismert meg. Férje hat évvel idősebb volt nála és ekkor a vasútnál dolgozott. Két
fiuk született, abba a kétszobás, komfort nélküli lakásba, melyet egy távoli nagynéni
osztott meg velük az óbudai városi házak egyikében. A gyerekek a Lajos utcai álta-
lános iskolába jártak, hittanra pedig Ottó atyához Újlakra. Később távol kerültek ott-
hontól és egyháztól, családot alapítottak, de egyikük felesége Pajor András atya ha-
tására nemrégiben megbérmálkozott.

Miközben férje a vasúttól a postához, Erzsébet 68-ban a MÁV-hoz ment dolgozni.
Munkahelyéről inkább negatív emlékeket őriz, sietett nyugdíjba menni, amint mehe-
tett. Élete meghatározó emlékei közé tartozik a sok betegápolás. Hosszú éveken át
Fehérvárra járt segíteni minden hétvégén, édesanyjának és más rokonoknak,
szentmisére is ott tudott elmenni. Anyja és nővére hite is erősítette ebben.

Kollmann Ferencné öt éve özvegy. A hajdaninál komfortosabb lakásban lakik a
városi házakban, immár egyedül. Önmagát sem könnyű ellátnia, hiszen egy év alatt
három műtétje volt, nehezebb súlyt nem emelhet. Szentmisén kívül a nyugdíjasok
közé is eljár Újlakra, de részt vett a tavaszi fehérvári zarándokúton is. Örülne, ha
kortársai jobban összetartanának, többen figyelnének oda egymásra.

Sz. J.

A hitoktatás helyzete Budapesten

A fenti címen tartották meg a budai plébániák soron következő képviselőtestületi küldötti összejövetelüket, melyre szept.
9-én került sor. A meghívott előadó Bárány Béla hitoktatási felügyelő volt.

Néhány adat egyházmegyénkből a 2005/2006-os tanévre vonatkozóan:

- 493 szerződéssel rendelkező hitoktató volt, ebből 259 világi személy (a nők aránya jóval nagyobb, mint a férfiaké);
- összesen 2825 hittan csoportot jelentettek;
- 44 a főállású katekéta, sajnos többre nincs keret;
- a Hitoktatási Felügyelőségen 5 fő dolgozik, munkájukat 22 területi továbbképző koordinátor segíti, akiknek feladata a katekéták havi – több helyszínen működő – összejövetelének vezetése.

Szóba kerültek az idej továbbképzési témák. Bárány atya hangsúlyozta a továbbképzések fontosságát, ugyanakkor ki-
emelte, mennyire fontos a hitoktatók imádságos élete, háttere.

Szó volt az iskolák – különösen a katolikus iskolák – és a plébániák kapcsolatának problémáiról. Itt még nagyon sok a
megoldandó feladat. Fontos, hogy az iskola igazodjon a plébániához, hiszen a plébánia a helyi egyház, a helyi egyházat
pedig a plébános jeleníti meg.

Érdekes volt megtudni, hogy a mi egyházmegyénk szán a legtöbbet az ifjúság táboroztatására. Háromévenként kerül
sor egyházmegyei hittanos táborra, mely az idén Bükkszéken volt, 360 résztvevővel (90 csoportvezetőt képeztek erre az
alkalomra). A tábor tagjai bekapcsolódtak az Egerben megrendezett városmisszióba is. Jó volt hallani ennek részleteit, iz-
galmaim, milyen nagy élményt jelentett a résztvevők számára. Így a közelgő városmisszió témáját is érintettük.

Az előadást követő beszélgetés során többször is elhangzott, hogy mennyire fontos az ifjúság nevelése, hiszen ők jelen-
tik a jövőt. Legyen ez nekünk is fontos! Imádkozzunk mindannyian egyházmegyénk – és különösen plébániánk - hittano-
saiért!

Sütöri Ágnes

Erdélyi almafák gyümölcsei

Hangyatábor 2006, Szováta

Tizenketten indulunk útnak – tizenkét „nagyon testvér”, mint a mesében. A sokat megélt kisbusz és egy tűzpiros kisautó tele van adományokkal és reggeli ölmös fáradsággal. Az út békés és csendes – bízunk benne, hogy bár Marika, az otthon vezetője nem jelzett vissza minden kétséget kizáróan, azért várnak minket. A Gondviselésbe vetett hittel lépjük át a határt.

Nagyon kifejező az út, amely Nagyváradon keresztül Erdélybe vezet. A hosszú síkság, a rozsdás gyártelepek, a lakótelepek magas falai közé szoruló tekintet, és ahogy belépünk a Bihar-hegység ölelő lankái közé. Ebben a biztonságot adó ölelésben bukkannak fel aztán Tordán és Vásárhelyen túl sorra Székelyföld apró falvai. Jólesik itt az emberekre nézni. Egyszerűek és tiszták, meglepően közvetlenek. Mintha egy pohár friss vizet inna az ember.

Sötétben érkezünk a Szent József Gyermekotthonba, minden gond nélkül, őrzőangyalaink szárnyai alatt. Rögtön „játszódni” kezdünk, hogy egymásra hangolódjunk, megtudjuk, kivel mi történt a nyáron. Közben megérkezik Marika. Zavarba ejtő az a természetesség és nyitottság, amivel beszáll a megosztásba. Gyorsan megbeszéljük a hetet: két nap „közösségi tábor” – buszos kirándulás, három nap szolgálat.

Az első két nap élményei közül kiemelkedik Csíksomlyó. A csángó kislányok éneke, a nemzetközi ifjúsági találkozóra gyülekező fiatalok, fent a kápolnában mise, közös könyörgés a nemzetért – mintha a Tábor-hegyen sétálnánk.

Második nap, csütörtök délután kezdünk ismerkedni a gyerekekkel: focizni visszük őket a közeli pályára. Este röviden értékeljük a napot, megbeszéljük a következőt. Ez fontos, mert pénteken a nevelők mind továbbképzésre mennek, egyedül leszünk a gyerekekkel. A Szentjánosbogár táborokhoz hasonlóan szerveződik a nap: csoportokra osztjuk őket csapatonként két-két vezetővel. Akadályverseny, fürdés a közeli tóban, sok-sok játék.

Szombatonként a Szent Ferenc alapítvány munkatársai „te-repre” járnak: kimennek a környék legszegényebb részére, összeszedik a gyerekeket, beviszik az otthonokba, megetetik, megfürdetik őket, tiszta ruhát adnak rájuk. Ezen a héten egy cigánytelepre megyünk. Igyekszünk a telep közelében megállni a két kisbusszal, hogy ha netán arra kerülne a sor, hogy futni kell, épségben visszaérjünk. De félelmeink ellenére a cigány közösség meglepően szelídek és barátságosnak mutatkozik, örömmel adják át a szutykos kislányokat és kislányukat.

Este bekapcsolódunk a nevelők szokásos közösségi estjébe: Marika kérésére közösségépítő játékokat tanítunk nekik – hajnali kettőig tartó önfeléd nevetés és játék a felnőttekkel.

Az utolsó nap csendesebben telik, csak az esti táború hangjai törnek meg a vasárnapi nyugalmat. Ez is „bogaras” forgatókönyv szerint zajlik: Sönfeld Matyi vezetésével, előre meghatározott rendben követik egymást az éneklős–tapsolós–mutogatós–guggolós–kiabálós táborúzi játékok. Aztán, miután a gyerekek nyugovóra tértek, néhány csendesebb ének és ima

után kiértékeljük a tábort: megbeszéljük, ki hogyan élte meg a hetet. Megindítóak a mélységek, amikbe lemerészkedünk alig négy nap közös munka után. Méltó lezárása ez a Hangya tábornak. De hajnalban vár még egy meglepetés: indulás előtt gyerekek szaladnak felénk, hogy búcsúzóul, utoljára a nyakunkba ugráljanak és megöleljenek minket.

Három gyümölcs érett meg számomra ezen a héten. Az első – az otthonban lakó és a „vendég” gyerekeket szemlélve: hogy a szeretet, a család, mennyivel fontosabb, mint az anyagi körülmények; hogy mekkora ereje van a játéknak, hogy a táborúzi énekek még a legrosszabb, legsebeztebb gyereket is képesek bevonnak a közösségbe, és végül: értékelni mindazt, amit kaptunk – közösségként és otthon, a családban. Marika szavaival élve: „Dicsőség legyen érte az Úrnak, alleluja!” És persze köszönet Sebők Mártnak, aki mindezt megszervezte.

Brózik Zsófi

Almakukac tábor Nagyörzsönyben

Ezennel ünnepélyesen bejelentem, hogy új taggal bővült az újlaki ifjúsági közösségek névsora! Nyári táborunk óta nevünk: Almakukacok. Ha valaki esetleg nem tudná pontosan, közösségünkbe azok a gyerekek tartoznak, akik két éve lettek plébániánkon elsőáldozók. Eleinte csak kisköziknek, vagy hosszabb néven „pár hangya által vezetett legfiatalabb csapatnak” hívtak minket.

Táborunk Nagyboldogasszony ünnepének napjától augusztus 19-ig tartott, helyszíne Nagyörzsöny volt. A csendes falu – tűrök kedvelt kiindulópontja – és a nagy kerttel, gyümölcsfákkal, sok teremmel rendelkező plébánia kiváló terep olyan fiataloknak, mint mi: akik pár vidám napot akarnak együtt eltölteni.

Érkezésünk napján összeültünk és nevet választottunk, majd mindenki lázas alkotásba fogott, hiszen ezt a szót sokféle képpel lehet ábrázolni. Délután a kertben ültünk össze, hogy először beszéljünk táborunk témájáról, az értékekről. Másnap felkerekedtünk és bevettük magunkat a Börzsönybe. Célunk Nagyirtáspusztá volt, ahol óriásit játszottunk az ott lévő, álta-

lunk csak csúszkának nevezett drótkötélpályán. Ebéd után még volt időnk zsinórlabdázni egyet, majd a hazafelé vezető úton aki akarta, becsukott szemmel jöhetett egy szóltan vezető mellett, kipróbálva, milyen is lehet látás nélkül közlekedni és szavak nélkül kommunikálni.

Minden nap imádkoztunk reggel és este. Ezek a beszélgetések az Úrral igen változatosak voltak, hol csenddel, gyertyafényvel, mások a templomban énekelve. Az élményekkel teli napok közül kiemelném a negyediket, amelyiken meglepetés-akadályverseny lett volna, de mivel az elmaradt, voltak, akik a patak élővilágával ismerkedtek és rákollókat gyűjtöttek, mások a padokon napozva játszottak. Az utolsó napot táborúzzal zártuk, amire mindenki

készült egy kis előadással. Voltak, akik hangszeren játszottak, mások énekeltek, megint mások játékot tanítottak a többieknek.

A hazautat is végigdaloltuk, majd nehéz szívvel váltunk el a Nyugati pályaudvaron az őszi vizionlátásig, amikor folytatónak rendszeres találkozónk.

Munkácsi Péter

Tábor az Őrségben

Július végén egy kora hajnalon a Napraforgók közösségéből kilencen elindultunk vonattal, hogy még aznap elérjük Felsőjánosfát, táborunk első állomását. Már reggel 6 órakor biciklistül a vonaton voltunk, mint később kiderült, kicsit feleslegesen, mert Bobán be kellett várunk a szintén Pestről induló későbbi vonat. Sajnálunk az alvásból elvesztett időnk, de nem búsultunk sokáig, inkább megkezdtük táborunk bevezető programjait ott, a bobai állomáson. Táborunk témája a testvéri szeretet volt, melyet egy könyv segítségével beszéltünk át napról-napra.

Végül pár óra és sok kilométer tekerés után megérkeztünk a pingingbe, ahol mindenki örömmel vette tudomásul, hogy van zuhany és konyha - ami eddigi táborainkban egyáltalán nem volt természetesen. Fürdés, finom vacsi - aminek készítésében a fiúk idén nagyon lelkesnek bizonyultak -, és mindenki ment is a sátrába aludni. Másnapra 60 km-es túrát terveztünk, de szerencsére találtunk néhol rövidebb utat. ☺

Veleméren megnéztük a kápolnát, amely annyira megtetszett a fiúknak, hogy elhatározták: megnézik a Szlovéniában lévő hasonló templomot is, ami egy kisebb kitérőt jelentett volna csupán. Csapatunk háromfelé vált: volt, aki a táborba sietett vissza, hogy tudjon vásárolni és legyen még mit ennünk, a fiúk elindultak a határ felé, néhányan pedig visszaindultunk a táborba. Mi később bevártuk a fiúkat, akik kénytelenek voltak a határ után nem sokkal visszafordulni egy kiadós zuhé miatt, így a külföldi templomlátogatás elmaradt. Az este végül jól sikerült a táborban, mivel mindenki épségben visszaért.

Harmadik napon Orsi és Andris is lejöttek pár napra meglátogatni minket. Ennek örömeire elmentünk a közeli tóhoz fürdeni egyet. Este gulyást főztünk bográcsban, és sok felvételiző „szotyí” izgatottan várta az éjszaka mobiltelefonon megérkező ponthatárokat. Késő estig ültünk a tűznél beszélgetve és sokat énekelve.

Másnap korán megérkeztünk Nádasdra, ahol - sokak örömeire - az iskola tornatermében aludtunk. Volt ott foci éjjelig, beszélgetés a tornamatracokon, és éjszakai bordásfalmászás az ablaknyitás érdekében. Nagyon jól éreztünk magunkat, másnap reggel a plébános úr megmutatta nekünk a nemrég megtalált rotunda emlékhelyét, ami nagyon szépen helyre van hozva. Az atya minden kérdésünkre tudott válaszolni, hiszen ő is ott dolgozott az ásatásoknál, építkezésnél.

Következő állomásunk Ják volt, ahol egy igen kiváló közösségi házban szállhattunk meg az utolsó két napra. Kilépve az ajtón a görög templom látványa fogadott minket minden egyes alkalommal. Felemelő volt. Este elmentünk misére, majd birtokba vettük a konyhát, és vártuk Gergőt és Emesét, hogy megérkezzenek hozzánk Budapestről. (Orsiék sajnos már reggel hazamentek). Egy jó vacsora és beszélgetés után mentünk is aludni, mert másnap egy 80 km-es túra várt ránk. Bozsokig bicikliztünk el és persze vissza, és - bár a túra után még a házban lévő néhány lépcső megtétele is komoly gondot okozott némelyeknek - mindenki jól érezte magát, nem bánva a napközbeni sok óras tekerést.

Utolsó nap már csak Szombathelyig kellett eljutnunk, a vonaton jókat énekelve/aludva utaztunk hazáig. Most voltunk először ténylegesen a vezetőink nélkül táborozni, és bár nagyon örültünk, hogy meglátogattak minket, örömmel állapítottuk meg, hogy már mi is felnőtünk és készek vagyunk ilyen feladatokra.

Munkácsi Anna

Sosincs vége – avagy tábor Nemhal módra

Idén augusztus 17-től 23-ig az Oszlopó forrásnál táboroztunk, Bernecebarátitól 7 km-re. Már a táborhelyet keresve is csodálatos tájban gyönyörködhattunk, jól esett a csendes, meghitt erdő a mostanában igencsak zavaros Budapest után.

Minden nap hosszú túrán vettünk részt, a második nap tettük meg a legnagyobb távolságot, harminchétf kilométert (ha nem többet) gyalogoltunk hegyen-völgyön át, hogy az Almakukacoknak akadályversenyt rendezzünk. Sajnos, ez három órás késésünk miatt elmaradt, még drága vezetőink sem gondolták, hogy ilyen hosszú és fárasztó lesz az út. Nagybörzsönyben sikerült elmünk az utolsó buszt, nem hiszem, hogy túléltek volna, ha lekéssük... Bernecebarátitól még várt ránk hét kilométer, ez megfelelt egy éjszakai túrának is, mivel elég sötét és késő volt már. Éjjel 1/2 12-re értünk szálláshelyünkre. Összesen tizenhárom órát gyalogoltunk, amennyit folyamatosan még életünkben soha. Nem csoda, hogy másnap meg sem bírtunk mozdulni. Szerencsére aznap csak a kezünket kellett igénybe venni, mivel kézműves foglalkozás volt a program és pihenés. Két ügyes és kreatív Nemhal lányka közösségünknek még zászlót is készített, amelyet tisztelgéssel és ujjongással fogadtunk. Témánk egész héten a Szegény Dzsoni és Árnika tanulságos története volt, Vera, Emese és Matyi minden nap felolvasott nekünk egy-egy részletet a könyvből. Azt hiszem, ezen a napon hallgattuk a legszivesebben és legcsöndesebben a történetet.

Augusztus 20-án begyalogoltunk a faluba és részt vettünk egy szabadtéri szentmisén, amely bizonyára mindannyiunkban mély nyomot hagyott. Tévedésből kétszer olvasták fel az olvasmányt, és a szintetizátorral felhangzó áldozati ének inkább lakodalmas dalnak felelt meg.

A borzasztó pesti viharból mi alig éreztünk valamit, csak kicsit esett az eső, melynek következtében a lányok sátra beázott, de komolyabb baj nem történt, Csak másnap pletykálták a falu kisboltjában a nénik, hogy mi is történt Budapesten.

Volt fordított napunk is, csináltunk kaleidoszkópot, tanultunk

X. Piusz pápáról, megtanultunk egy vicces és élvezetes labdajátékot és sokat nevtünk. Egyik este Matyi vezetésével átmentünk egy közeli rétre, ahol hanyatt fekvé csillagokat néztünk. Kettesével, zseblámpa nélkül mentünk vissza a táborba, ezzel a bátorságpróbát kiálltuk.

Az utolsó előtti nap megnéztük Drégelyvárat, ahol Szondi és katonái életüket adták hazánkért. Megszerveztünk magunknak egy láncakadályversenyt, amelyben a vezetők is versenyeztek és persze ők nyertek. De - vigasztaltuk magunkat - a részvétel a fontos, meg hát mifelénk a győztesek amúgy is csinálni szoktak...

Sajnos a hét folyamán szinte mindenki megbetegedett, ezért az utolsó esti táborútnál nem sokat énekelünk (volt, aki megpróbált, de nem tudott). Mint mindig, a lányok sátra (név szerint Jegesmedve) volt a leghidegebb, plusz három pulcsival is alig tudtunk aludni. De melegített minket az a tudat, hogy másnap már a jó meleg ágyunkban aludhatunk.

Utolsó reggel összehajtottunk, ettünk-ittunk, befejeztük Dzsoni és Árnika történetét, leengedtük a Nemhal zászlót és elindultunk hazafelé. A pályaudvaron szüleink könnyes szemmel vártak minket, ami nagyon jól esett. A végtelen út véget ért és mindig szívesen fogunk emlékezni rá. Hálát adunk Istennek, hogy épségben hazaérkeztünk egy élménytelit hét után, mely alatt végig éreztük gondoskodását és szeretetét.

Kovács Betti

Családi események

A keresztség szentségében részesült:
szeptember 3-án Tóth-Kardos Gréta, 9-én Németh Kira Erzsébet, 24-én Kabdebon-Letanoczi Noel Zsolt.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

szeptember 2-án Boncz Attila és Pap Ildikó, 8-án Széll Péter és Thurzó Katalin, 9-én Pálmai Tamás és Kovács Henriett, 29-én Birinyi Zoltán és Kovács Adél, 30-án Kischesner Péter és Kriger Dóra, Takács József és Payer Melinda, Haracsek László és Brózik Anna.

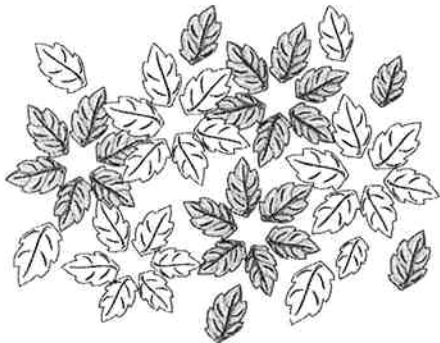

Halottaink: Fábrián István (93), Sipos Józsefné (85), Takács Pálné (90), Bakó István (80).

Október 1-jén ünnepli 90. születésnapját Gácsér Anna néni. Már a múlt század húszas éveiben az újlaki hívek közé tartozott, talán ő az egyetlen közöttünk, aki még Újlak krónikása,

Szokolay Antal plébános úr miséin is részt vett. Anna néni megrokkant egészségi állapota miatt a máriaremetei egyházi szeretetotthon lakója, Isten adjon neki erőt az életkorával járó nehézségek elviselésére és a hitben való további hűségére.

Párizsból, szép ősszel...

Elhull a virág
– gyümölcsöt érlel
Eliramlik az élet
– gyorsulva, felfelé
Akárha repülő,
felszállás előtt.

Más repülni,
mint a földön járni,
más illatos virágot
vagy gyümölcsöt látni.

Ne légy hát
szomorú, Kedvesem,
még ha most (még)
messze is vagyunk.

Dr. Fejérdy Tamás

A képviselőtestület szeptemberi üléséről

A közös ima után Harmat Péter pénztáros ismertette a plébánia anyagi helyzetét. Eszerint a bevételeink kevesebbek a tervezettnél, az egyházi adóban is, de főleg az alapítványi befizetések terén. Kiadásaink meghaladják az előzetes tervezést, aminek fő oka a közüzemi díjak emelkedése. Molnár Kálmán mint a gazdasági bizottság és munkacsoport vezetője beszámolt a nyár elején tartott csoportgyűlésen megfogalmazott javaslatokról és azok eddigi megvalósításáról. A bevétel növelése érdekében az előző évek alapítványi befizetőinek levelet küldtünk, amelyben röviden vázoltuk nehézségeinket, és kértük, hogy amennyiben lehetséges, továbbra is támogassák plébániánkat az alapítványi befizetésekkel. Felmerült, hogy a képviselőtestületi tagoknak időnként mise előtt röviden tájékoztatni kellene a híveket, mire gyűjtünk. A pályázatokat is figyelemmel kell kísérnünk, ebbe a munkába szeretnénk bevonni fiataljainkat is. Javaslatként hangzott el, hogy a képviselőtestület tagjai jó példával járhatnának elő azzal, hogy havi rendszerességgel bizonyos összeget átutalnak a plébániának. A bevételek növelése mellett a kiadásainkat csökkenteni kell. Mivel a margitszigeti kápolna folyamatos üzemeltetése jelentős kiadással jár, ezért a testület megszavazta, hogy Szent György napjától Szent Mihály napjáig rendszeresen, egyébként csak kivételes alkalommal legyen szentmise a Margitszigeten. Ezt a döntést nemcsak anyagi megfontolások, hanem az őszi-téli időszakban a kápolna csekély látogatottsága is indokolja.

A nyomasztó anyagi gondok megbeszélése után a liturgikus munkacsoport vezetője, Molnár Gábor számolt be a közelmúlt eseményeiről és a jövőbeli tervekről. Az asszisztencia jól végzi feladatát, minden vasárnapi misén van áldoztató, a kiemelkedő eseményeken, mint pl. a bérmálás, vagy a lourdes-i rács megáldása többen is szolgálnak. Augusztus 20-án a Bazilikánál az ünnepi szentmisén is többen áldoztattak. Törekedni kellene az általános rendelkezések pontosabb betartására, többek között arra, hogy mikor ülünk és mikor állunk a szentmisén. Az új egyházi évtől kezdődően akarjuk bevezetni a rendelkezéseknek megfelelő változásokat, amelyeket idejében kihirdetünk.

A műszaki munkacsoport vezetője, Lasetzky Frigyes az építészeti feladatokról számolt be. A lourdes-i kápolnához az új rács elkészült, az e célra indított célgyűjtés ugyan eredményes volt, de mintegy százezer forint még hiányzik az árából. A templom belső lábazatára a vörös mészkő lapokat már megrendeltük, a burkolást szeptember végén kezdik. E munkának fedezete az erre az évre kapott önkormányzati támogatás. Távlati tervként a templom külső festéséről és a torony rendbehozataláról sem szabad elfelejtenünk, de ezek a munkálatok csak külső támogatással kivitelezhetők. A plébánia felújításának második üteme elkezdődött az udvar újrakövezésével, majd folytatódik a tanácsterem és a régi irodahelyiség rendbehozatalával. A hittantermek tetejének újracserpezéséhez, valamint a plébánia külső tatarozásához pályázni kell. Fejérdy Tamás felhívta figyelmünket, hogy a liturgikus tér átalakítását mielőbb meg kellene tervezni, de ezt csak saját erőből tudjuk megvalósítani, támogatásra nem számíthatunk. A templom hátsó kertjében kialakítandó urna- és szórótemető anyagi gondjainkon is segíthetne. Ennek szép megoldása lenne Fejérdy Tamás terve, amelynek vázlatát bemutatta a testületnek. E szerint egy kálváriát alakítanánk ki a kertben, melynek stációi mögött lennének az urnahelyek, a kert közepén pedig a szórótemetőre kialakított objektum. A testület megszavazta az urna- és szórótemető megtervezését és engedélyeztetését.

A hitoktatási munkacsoport vezetője, Sütöri Ágnes részt vett a budai képviselőtestületi küldöttek havi gyűlésén, melyen ez alkalommal a hitoktatás helyzetéről volt szó. A hitoktatás idén is András atya, Balthazar Zsolt, Sütöri Ágnes, Medgyesi Sándorné és Szlivka Rita végzi. Jüling Erika javasolta, hogy minden évben legyen közös újlaki lelki gyakorlat, melynek szervezését szívesen vállalja Molnár Gáborral együtt. Udvary Anna előadások havi rendszerességgel való tartását javasolta mint a hittan egyik formáját.

Harmat Péter a család gondozási munkacsoport vezetőjeként elmondta, hogy a munkacsoport most az ifjúságra koncentrált. Volt családi tábor is, szülők-gyerekek együtt mintegy negyvenen, négy ifjúsági tábor, csoportonként tíz-tizenöt fő, és a napközi három hete, átlag negyven-ötven fős részvétellel.

Mártonné Raisz Ildikó a karitás munkacsoport vezetőjeként kérte, hogy gondoljuk át a segélyezettek körét, hiszen többen nem a plébániánk területén laknak és vallásos buzgóságuk is megkérdőjelezhető. A segíteni akaró és segítséget váró híveink „feltérképezéséhez” kérdőívek elhelyezését javasolta. Udvardy László a karitás alapítvány segítségével mintegy 500.000 forint segélyt tudott szétosztani a hajléktalanok és 30 család kisebb-nagyobb támogatására.

Tarján Mária a sajtófelelős munkacsoport vezetőjeként elmondta, hogy a jubileumi kiállítás képei a könyvtárban nyertek elhelyezést. A plébánia kézikönyvtári és kéziratgyűjteménye is a könyvtárban kapott helyet. Könyvtárunk állománya szakkönyvtári és muzeális részleggel is bővült. A két utóbbi gyűjtemény nem kölcsönözhető.

Az ökumenikus munkacsoport tagjait vezetőjük, Szaszovszky József a közeljövőben szeretné összehívni ötletek gyűjtése és összehangolása végett.

Az ülést a hozzászólások után a késő esti órákban a Szentháromság dicsőítésével fejeztük be.

H. B. E.

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétfő, csütörtök, szombat: 18⁰⁰
kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsöpénteken 18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után,
és minden csütörtökön este ¾ 7-½ 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és
minden hónap első szombatján a szent-
misék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap
21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a
szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (bejárat a plébánia udvaráról):
vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰

Teadél előtt: minden hónap második va-
sárnapján a 9-es mise után a Szent Er-
zsébet teremben.

Nyugdíjasklub: minden héten kedden 10
órákor a Szent Margit teremben.

Családos tábor

A családosok lelkigyakorlatára idén nyáron jú-
nius végén került sor. Hét házaspár és gyer-
mekeik indultak útnak egy csütörtöki este. A
gyermek felügyeletét a két Matyi (Ivicsics és
Söfnfeld) vállalta. Eredeti úticélunkat, Bör-
zsönyligetet csak egy nappal később értük el,
mert önhibánkon kívül a szervezésbe egy kis
baki csúszott. Az első éjszakát így Vácon töl-
töttük a püspök úr jóvoltából, no meg vezetőnk
jó kapcsolatainak köszönhetően. A lelkigyakor-
latot Vágvölgyi Éva tartotta, aki naponta uta-
zott le hozzánk. A nehézségek ellenére tartal-
mas, lelki életünknek sokat adó, hasznos és
maradandó élmény volt ez a lelkigyakorlat is,
mint az előző években mindegyik. Éva gondo-
latébresztő előadásai és az elmélkedések utá-
ni beszélgetések, a többi házaspár problémái
és megoldásai, a közös éneklések és imád-
kozások megújult lelkievel lendítettek tovább
mindannyiunkat a hétköznapokba.

Bárdos Andrea

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, Koncsosné
Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András plébános

Októberi naptár

Október hónapban a hétköznapi esti szentmisék előtt ¼ 6-kor együtt imádkoz-
zuk a rózsafüzért a templomban.

1. V. *Lisieux-i Szent Teréz*
2. H. *Szent Örzőangyalok*
3. K. Dr. Szuromi Sz. Anzelm előadása 19 órákor
4. Sze. *Assisi Szent Ferenc*
7. Szo. *Rózsafüzér Királynője*
8. V. *Magyarok Nagyasszonya*
11. Sze. *Boldog XXIII. János pápa*
15. V. *Avilai Szent Teréz*
17. K. *Antiochiai Szent Ignác*
18. Sze. *Szent Lukács evangélista*
23. H. *Kapisztrán Szent János, Nemzeti ünnep*
25. Sze. *Pannonhalmi Szent Mór*
Dr. Rokay Zoltán előadása 18 órákor
28. Szo. *Szent Simon és Júdás Tádé apostolok*

Hírek, hirdetések

- Plébániánk és templomunk jubileumi évének lassan a végéhez közeledünk. Október hónapban a Pázmány Péter Katolikus Egyetem két professzorának előadását is meghallgathatjuk Újlakon. Október 3-án, kedden este 7 órákor Dr. Szuromi Szabolcs Anzelm atya *Példaképeink: a szentek és a boldogok* c., majd október 25-én, szerdán este 6 órai kezdettel Dr. Rokay Zoltán *Cranach Lukács 'Ségítő Mária képe, Passau vagy Innsbruck?'* c. előadására várjuk a kedves híveket a hittantermekbe.
- Szeptember 10-én, vasárnap délelőtt András atya megáldotta a plébánia két kis új üvegablakát. A hittantermek előterét díszítő két ablak Mertz Éva alkotása, az *Annunciáció* (Gyümölcsoltó Boldogasszony) és a *Vizitáció* (Sarlós Boldogasszony) jelenetét ábrázolja.

Közbenjárás

Kedves testvérek! Továbbra is havonta végezzük a közbenjáró imaszolgálatot azok szándékaira, akik ezt kérik tőlünk. A kéréseket az újságos állványon található (világoskék) dobozkába kérjük bedobni. Az imádságot ingyen, szeretetből végezzük, ezért kérjük, hogy a dobozkába ne dobjatok pénzt! A visszajelzéseknek szívből örülünk. J.E.

Szülők imája

„*Drága Gyermekek! Ma újra arra hívlak meg Benneteket, hogy imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok. Csak az imádságban lesztok közel hozzám és Fi-amhoz, és az imádságban ismeritek föl, hogy az életetek mennyire rövid.*” Szűz Mária üzenete (Medjugorje, 2006. augusztus 25.)

Mennyei Édesanyánk, tarts meg minket mindig a te Fiaid nagy kegyelmében és megértésében, amikor gyermekeinkért imádkozunk. Ők már felnőttek, elhagytak minket és a saját elképzeléseik szerint élnek az életüket. Aggódunk, és nyugtalanok vagyunk, mert úgy tűnik, nem érzik szükségét Krisztusnak, hogy megértsék az Ő útjainak bölcsességét, s hogy teljes békében legyenek velünk vagy saját magukkal. Legdrágább Anyánk, avatkozz be az életükbe abban a pillanatban, amely szerinted a legjobb, és segíts nekik megérteni a dolgokat, amelyek békességre vezetnek őket. Segítsd őket, hogy felismerjék Krisztus iránti vágyukat és megtapasztalják az Ő szeretetének nagyságát úgy, hogy mi mindnyájan mond-hassuk, amint Te is mondtad: az Ő irtalma valóban nemzedékről nemzedékre megmarad. Ámen..

(Beküldte dr. Ráday Lóránt)

WELCOME TO ENGLISH

Szeretettel hívom és várom egyházközségünk angolul tanulni vágyó örökifjú diákjait. Hetente kétszer – terveim szerint kedd és csütörtök délután – egy-egy órában egy kezdő és egy haladó csoport indulhatna. Az oktatás ingyenes, csak a tananyag beszerzése jelent kiadást.

Ajánlom a lehetőséget mindazoknak, akiknek valamilyen oknál fogva nem sikerült angolul tanulnia, vagy akik szellemi frissességüket így akarják megőrizni.

Első találkozás és megbeszélés október 12-én, csütörtökön a kezdőknek dél-után 5 órákor, a haladóknak ½ 6-kor a Szent Erzsébet hittanteremben.

Herbertné Szakács Zsuzsa